

HỒI THỨ HAI MƯƠI TƯ

MUÔN NGÕ QUANH CỎ

Câu nói của Vương Lâm Hoa làm cho Chu Thất Thất giật mình sửng sốt.

Chính mắt nàng đã thấy hai mẹ con Vương Lâm Hoa làm những chuyện kỳ bí, chuyện nào cũng có hại đến người khác, có hại đến võ lâm. Nàng không tin Trầm Lăng lại nhập phe với họ. Nàng không tin con người có hành động và lương tâm nghĩa hiệp như Trầm Lăng lại có thể làm như thế được.

Nàng suy nghĩ và không dần được, thét lên :

- Trầm Lăng, nói mau, hẳn nói có đúng không ?

Trầm Lăng mỉm cười nói chậm chậm :

- Vương huynh nói câu nào cũng đúng !

Chu Thất Thất trừng mắt :

- Sao ? Sao ? Tôi không tin... tôi không tin...

Nàng bước lại gần Trầm Lăng, nước mắt nàng bắt đầu chảy :

- Tôi không tin anh lại đi một đường với họ. Thứ đại gian đại ác đó. Không thể... anh không thể đi chung với họ...

Trầm Lăng lắc đầu :

- Cô lầm rồi !

Chu Thất Thất ngồi phịch xuống ghế, nàng ngó Trầm Lăng bằng đôi mắt vừa giận vừa buồn. Nàng nói bằng một giọng run run :

- Anh... chẳng lẽ anh cũng như họ à ?

Trầm Lăng nói :

- Tôi nói cô đã lầm !

Chu Thất Thất đập tay xuống bàn :

- Như vậy nghĩa là làm sao ? Nghĩa là làm sao ? Trời ơi... tôi không hiểu gì hết!...

Trầm Lăng nói :

- Tôi nói cho cô biết, bất luận chuyện gì, cô không nên xem bên ngoài không. Bất cứ chuyện gì cũng có mặt trái, mặt thật, chẳng những cô không hiểu mà còn hiểu lầm nữa là khác !

Chu Thất Thất lắc đầu, rưng rưng nước mắt :

- Hiểu lắm ?

Trầm Lăng gật đầu :

- Phải, cô hiểu lắm, Vương công tử không phải là ác ma như cô tưởng.

Chu Thất Thất cau mặt :

- Nhưng chính mắt tôi thấy mà !

Trầm Lăng thở dài :

- Cái cô thấy thì quả đúng, Thiết đại hiệp, Dương đại hiệp, Triển tiêu đầu quả bị lệnh sư của Vương huynh đem từ ngôi cổ mộ ra, cho người mang đến đây, trong lúc tôi và cô đang quần thảo với Kim Bất Hoán. Nhưng hành động đó của họ toàn là vì hiệp nghĩa, chứ không có gì ác ý.

Chu Thất Thất la lớn :

- Không ác ý tại sao lại có hành động kỳ bí như vậy ? Tại sao lại làm cho bọn Triển Anh Tông bị mê loạn tâm thần, lại còn...

- Cô có chú ý bảng hiệu là hai câu đối ngoài cửa trại hòm không ?

Chu Thất Thất vùng vằng :

- Bộ đui sao không thấy ? Chẳng những thấy mà tôi còn chú ý thật nhiều để nhớ nữa.

Trầm Lăng nói :

- Cô chú ý có thấy bảng hiệu và câu đối đều đã cũ kỹ, cây nhờ nước sơn, nếu không thì đã mục nát cả rồi.

Chu Thất Thất chận ngang :

- Thì cửa hàng lâu đời, vật phải cũ.

Trầm Lăng cười :

- Phải rồi, cửa hàng lâu đời, vật cũ, cây làm bằng hiệu cũ, bàn ghế cũ, cái gì cũng cũ, chỉ có chỗ tử tiền thì mới tinh khôi. Chẳng những nước sơn còn chưa khô mà đường cửa nét bào cũng thô thiển, so với những vật khác trong cửa hàng thì khác xa một trời một vực.

Chu Thất Thất trở mặt :

- À... cái đó tôi không để ý...

Nhưng nàng lại hỏi :

- Mà cái đó thì có quan hệ gì ?

Trầm Lăng cười nói :

- Chính cái đó mới là quan hệ. Tủ tiền đã để nơi ấy, nhưng tại sao lại mới ? Sao lại có tính cấp làm cho rồi một cách vội vã như thế ? Nếu cái cũ có hư thì cũng thông thả mà thay chứ !

Chu Thất Thất gật đầu :

- À há... tại sao thế ?

Trầm Lăng nói luôn :

- Lại còn một điểm nữa, bất cứ trại hòm nào, bước vô là nghe một mùi vị đặc biệt, có thể nói đó là mùi vị của cây ván hoà với nước sơn, cũng có thể hòa thêm với cảm giác chết chóc, mà người nghe nhận thấy ngay cái đặc biệt đó liền. Thế mà Vương Âm Ký hôm đó lại nghe một mùi khác, mùi nhang đèn.

Chu Thất Thất gật đầu :

- Phải rồi.... tại sao thế ?

Trầm Lăng nói :

- Để tôi kể hết. Bất cứ trại hòm nào người ta đều sợ lửa lắm. Vì cây ván với nước sơn trong trại hòm dễ bắt lửa lắm, nhưng riêng Vương Âm Ký thì khói lại xông nấp cả vách sau. Trong lúc mọi người không chú ý, tôi rò thử vào tường thì nhận ra rằng khói đó chẳng những đã bám lâu ngày rồi, mà mới mấy ngày nay lại bị xông lên khá nhiều nữa.

Chu Thất Thất nôn nóng :

- Khó hiểu quá, anh nói rõ xem !

Trầm Lăng nói :

- Có hai điểm mấu chốt. Một là trại hòm mà có lửa đến nấp khói lên vách là một chuyện lạ. Thứ hai, không thấy lý do, như đóng un chẳng hạn, thế mà tường lại bị khói bám.

Chu Thất Thất gục gặc đầu :

- Phải rồi, thế thì tại làm sao ?

Trầm Lăng cười :

- Lúc đó, đã có nhiều chuyện đáng nghi nhưng không dám phỏng đoán, cho đến khi trở ra, tôi mới có một đáp án hoàn toàn.

Chu Thất Thất định hỏi nhưng Trầm Lăng nói tiếp :

- Khi trở ra, tôi thấy sát vách với trại hòm có một cửa hiệu nhang đèn. Từ đó có một nhận xét : trại hòm hiện tại trước đây là hiệu bán nhang đèn, ngược lại, hiệu bán nhang đèn hiện tại trước kia là trại hòm.

Chu Thất Thất bậm môi :

- Dời nhà ?...

Trầm Lăng gật đầu :

- Phải, bên sau của trại hòm, vốn là chỗ làm nhang trước kia, người ta nấu bột nhang cho nên vách bị đóng khói. Họ dời nhà gấp lăm, nhưng tất cả cái gì cũng có thể dời được, chỉ có tủ tiền là vật dính liền với nền, cho nên họ phải làm cái mới, và vì gấp quá nên làm thì giống nhưng rất thô sơ.

Chu Thất Thất ngo ngo ngắc ngắc nhưng sau một thoáng nàng nhẩy dựng lên vỗ tay :

- Biết rồi, tôi biết rồi !

Trầm Lăng cười :

- Biết như thế nào ? Nói thử xem !

Chu Thất Thất nói :

- Vì sợ tôi đến kiếm ra địa đạo nên Vương lân Hoa đổi nhà để đánh lạc hướng. Vì lẽ đó mà đào hết nền nhà mà cũng không tìm ra được địa đạo !

Wương lân Hoa nói :

- Cũng phải công phu lắm, chứ không đơn giản thế đâu.

Như không nghe, Chu Thất Thất cứ nói :

- Tự nhiên chuyện đổi nhà này người quen ở đây sẽ thấy lạ lắm, chỉ có mình là không để ý thôi.

Trầm Lăng cười :

- Đó chính là diệu kế của Vương huynh, lợi dụng việc trước mắt để làm thành một vấn đề khó lòng khám phá.

Wương lân Hoa cũng cười :

- Diệu thì cũng có diệu thật nhưng vẫn không qua mắt Trầm huynh được. Đó là một điều mà đệ không ngờ.

Trầm Lăng nói :

- Thật ra thì nó cũng rõ lắm, chỉ có điều tại không chú ý nên không thấy. Riêng tôi thì tôi nghĩ, có nhiều điều bí mật mà anh mỗi lúc thật đơn sơ trước mặt. Cho nên chỉ khác nhau ở vấn đề quan sát mà thôi.

Hùng Miêu Nhi lắc đầu :

- Nhưng muốn luyện được cách quan sát như Trầm huynh thì không phải dễ như nói chuyện thế đâu. Có thể nguyên tắc thì ai cũng biết, nhưng đến khi gặp việc thì lại bị ngoại cảnh chi phối mất !

Chu Thất Thất trừng mắt hỏi Trầm Lăng :

- Nhưng tại sao đã biết mà anh lại không nói cho tôi biết ? Nhớ rằng chuyện đó chỉ có mình tôi và anh khám phá ra thôi nhé !

Trầm Lăng cười :

- Tôi vì sợ tính nóng của cô làm cho kế hoạch của tôi phải hỏng nên tôi không dám nói ra.

Chu Thất Thất lại đâm tức :

- ừ, tôi biết mà... anh thông minh... anh giỏi hẳn nài, nhưng tôi hỏi rồi anh có kế hoạch gì chứ ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Trầm huynh trầm tĩnh quá thành ra tôi cũng không ngờ bị khám phá, mãi cho đến tối ngày hôm đó.

Hắn mỉm cười ngó Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất :

- Tối hôm đó thấy bóng thoáng qua cửa sổ, tất cả đều thấy hết nhưng chỉ có một mình Hùng huynh đuổi theo. Tôi cũng tuôn ra xem, nhưng lại bị Trầm huynh giữ lại.

Hắn bật cười và nói tiếp :

- Đêm hôm, thực thì tôi muốn cố làm cho Trầm huynh say, vì nội về Lạc Dương thành này nói về uống rượu thì chưa ai là đối thủ của tôi cả !

Chu Thất Thất háy mắt :

- Xì, mèo khen mèo dài đuôi !

Vương Lâm Hoa làm như không nghe :

- Không dè Trầm huynh chưa say mà tôi thì đã ngà ngà.

Chu Thất Thất nói :

- Tiểu tử quí gặp đại tử quí thì tự nhiên là ngã chứ sao !

Vương lân Hoa cười :

- Tôi dựa vào ghế ngủ gà ngủ gật, mãi cho đến khi tỉnh dậy thì Trầm huynh đã biến mất. Tôi biết không thể nào theo được cho nên đành phải đến đây.

Chu Thất Thất hỏi :

- Trầm Lãng, lúc đó anh đi đâu ? Nói thật nghe coi !

Vương lân Hoa rút nói :

- Trầm huynh đến ngay hiệu bán nhang đèn, điểm vào huyết ngủ tất cả các người giúp việc, và tìm ra địa đạo sau nhà.

Chu Thất Thất giật mình :

- Chết ! Thế còn cái ông khổng lồ giữ cửa địa đạo ?

Trầm Lãng cười :

- Kể ra thì ông ấy quả là thần lực, nhưng vì địa đạo thì hẹp mà ông ta lại quá dềnh dàng xoay trở không tiện, lại thêm vì cảm điếc, không hô hoán được, nếu không thì tôi sẽ không làm sao qua nổi cửa đó !

Chu Thất Thất trừng mắt :

- Thế... thế anh giết ông ấy à ?

Trầm Lãng lắc đầu :

- Ai lại giết như thế ? Tôi chỉ điểm huyết ông ấy thôi... à, thật là sức mạnh kinh người, tôi điểm luôn mười hai đại huyết ông ta mới chịu ngủ !

Chu Thất Thất thở phào :

- Phải chi ông ta vật một cái chết cho rồi... thứ người chuyên gạt người ta !

Vương lân Hoa nói :

- Trong địa đạo ấy, ngoài ông khổng lồ ra, nơi nào cũng có bầy rập, người tầm thường không mong gì lọt vào. Nhưng Trầm huynh lại điểm ngã ba mươi sáu gã đại hán, chỉ sót lại có mười một người. Và Trầm huynh thoát khỏi luôn cơ quan.

Chu Thất Thất nói :

- Cái thứ tà ma ngoại đạo ấy mà làm gì ai !

Miệng thì nói thế nhưng mắt nàng lại liếc Trầm Lãng bằng tia mắt khâm phục vô cùng.

Hùng Miêu Nhi nói :

- à, cái thứ đó thì tôi cũng biết.

Chu Thất Thất háy mắt :

- Xí, biết !

Hùng Miêu Nhi cười :

- Dữ soạn mắng người ta rồi đấy ! Mà được người đẹp mắng thì kẻ cũng là khó chứ có dễ đâu !

Chu Thất Thất nói :

- Ủ, để đó rồi tính. Trầm Lăng, anh kể tiếp đi, ra khỏi địa đạo rồi sao nữa ?

Trầm Lăng nói :

- Trong địa đạo quả thật là nguy hiểm. Cũng may tôi thoát được nhưng khi lên đến cửa thì bị lệnh sư của Vương huynh phát giác. Vừa thấy bà ngồi trên miệng địa đạo, tôi hết hồn định chắc sẽ không tránh khỏi cuộc quyết đấu.

Chu Thất Thất thiếu điều nhảy nhồm :

- Rồi sao nữa ? Có đánh hôn ?

Trầm Lăng nói :

- Không ngờ bà ta không tỏ ra gì là giận dữ cả, bà ngồi yên một chỗ gọi tôi lại. Phong thái của bà thật là đẹp và uy nghi mà lại hiền hoà. Bình sinh tôi chưa gặp ai như thế !

Chu Thất Thất hừ hừ trong miệng và lườm lườm nhìn Vương Lâm Hoa, nàng không chửi bằng miệng nhưng ánh mắt nàng đã thay lời.

Vương Lâm Hoa đọc thấy ánh mắt đó, nhưng vẫn phớt như không :

- Hồi đầu hôm khi đến đây, tôi đã trình hết mọi việc cho mẫu thân tôi biết. Bà hỏi tôi về tướng mạo và lai lịch Trầm huynh và thỉnh lĩnh bà xuống lầu, đến ngồi ngay nơi cửa địa đạo. Lúc đó tôi thấy lạ quá, nhưng khi Trầm huynh lên, tôi mới thấy mẫu thân tôi liệu việc như thần.

Chu Thất Thất lại hừ hừ và hỏi Trầm Lăng :

- Rồi sao nữa ?

Nghe Vương Lâm Hoa gọi là mẫu thân, Trầm Lăng chợt nhớ nãy giờ mình vô ý quá, chàng vội chữa lại :

- Lệnh đường gọi tôi lại nói cho biết mọi việc đã qua, tôi mới biết là bà vì đối phó với Khoái Lạc Vương. Khoái Lạc Vương sự thật thì chưa đến Trung Nguyên,

nhưng thế lực của lão là tai hoạ cho võ lâm. Lão sẽ làm cho đồng đạo giang hồ không ngày nào yên được !

Chàng thở dài nói tiếp :

- Khi nghe rõ đầu đuôi, tôi đã phải xin lỗi bà thứ cho về việc đột nhập và xin bà cố duy trì sự nghiệp để làm chỗ tựa cho bằng hữu võ lâm. Tôi cũng có hứa hẹn sẽ đem hết sức mình ra phụ trợ.

Vương lân Hoa nói :

- Như vậy là từ đây về sau Trầm huynh và tất cả chúng ta sẽ đứng trên một trận tuyến để mưu đại sự cho võ lâm. Những chuyện hiểu lầm trước kia xin xí xoá.

Trầm Lăng mỉm cười :

- Nhưng sau đó bà lại nói thêm với tôi một chuyện khá thú vị.

Chu Thất Thất nhướng mắt :

- Chuyện gì ?

Vương lân Hoa cười :

- Chuyện của hai người... vì cô và Hùng Miêu Nhi lúc còn ở ngoài thì đã bị lộ tung tích... Gia mẫu tôi cố làm như không hay biết, kể cả chuyện đêm qua cũng đều do Trầm huynh cố làm ra để cho hai người ra khỏi nơi đây.

Chu Thất Thất trùng trùng Trầm Lăng :

- Tôi hỏi anh, tôi có làm gì anh mà anh đối xử với tôi như thế ? Tại sao anh không cho tôi vào mà lại cố tìm cách làm cho tôi phải trở ra ?

Trầm Lăng nói :

- Vì lúc bấy giờ sự việc chưa rõ ràng, tôi sợ hai người làm hỏng việc, hai nữa là...

Vương lân Hoa cười và nói tiếp :

- Hai là Trầm huynh sợ cô sẽ bị nguy hiểm, vì lúc đó Trầm huynh cũng chưa nắm chắc được là bạn hay là thù. Như vậy Trầm huynh vì lo lắng cho cô nương đấy chứ !

Chu Thất Thất làm dữ :

- Xì, lo gì ? Đồ nói dối, gạt người ta... đùa cợt người ta, khi dễ người ta ...

Và nàng lại quay qua xỉ xỉ Hùng Miêu Nhi :

- Người là con mèo chết, con mèo ngu, con mèo làm biếng, con mèo... con mèo ăn vụng... Ta hỏi có phải người biết chuyện này rồi phải không ?

Thấy Hùng Miêu Nhi ngập ngừng, Vương lân Hoa vội đỡ lời :

- Cho mãi đến sau này tôi mới cho Hùng huynh biết mọi sự.

Chu Thất Thất giận dữ :

- Như vậy là các người lừa tôi phải không ?

Và nàng quay qua trợn mắt hỏi Hùng Miêu Nhi :

- Tôi hỏi anh, có phải anh làm bộ say phải không ?

Hùng Miêu Nhi cười :

- Cũng có hơi choáng váng, nhưng say thật thì chưa say.

Chu Thất Thất thét lên :

- Vậy thì tại làm sao anh lại gạt tôi ? Tại sao ? Tại sao ?

Nàng vừa hỏi vừa xông tới, Hùng Miêu Nhi cứ thụt lùi lần.

Thụt riết một hơi đụng vách, Hùng Miêu Nhi lật đật phi tránh, nhảy vút qua núp sau lưng Trầm Lãng và khoát khoát tay :

- Trầm huynh giải thích cho Chu cô nương nghe đi.

Mi mắt Chu Thất Thất đã ửng hồng, nàng thét lớn :

- Giải thích gì ? Chuyện gì lại phải giải thích ?

Trầm Lãng nói :

- Sự thực thì cũng không nên trách Hùng huynh !

Chu Thất Thất sùng sộ :

- Trách ai ? Các người bênh nhau !

Trầm Lãng thoáng hơi trầm ngâm nói :

- Cô có chú ý bữa nay có một người không có mặt ?

Chợt nhớ ra, Chu Thất Thất hỏi :

- Ủa, còn Kim Vô Vọng đâu ?

Trầm Lãng nói :

- Sáng sớm hôm nay không biết hắn đi đâu và lúc nào không ai hay cả !

Chu Thất Thất hơi sững sốt :

- Hay là hắn đã phát hiện được điều gì ?

Nhưng rồi nàng vụt la lên :

- Mà hần có ăn thua gì đến chuyện các người gạt tôi chứ ?

Trầm Lăng nói :

- Tuy không có quan hệ gì, nhưng vẫn sợ hần nghe thấy. Thật ra Kim Vô Vọng quả xứng đáng là hào kiệt, nhưng dù gì hần vẫn là thủ hạ của Khoái Lạc Vương.

Chu Thất Thất hỏi :

- Nhưng tại sao anh giấu tôi mà lại nói cho... cho con mèo dịch vật này biết chứ?

Trầm Lăng cười :

- Tôi biết Hùng huynh không bao giờ tiết lộ chuyện bí mật này, còn cô....

Chu Thất Thất xôm tới :

- Còn tôi sao ? Tôi là đàn bà nhiều chuyện... là ngồi lê đôi mách phải không ?

Trầm Lăng cười :

- Cô thật không phải nhiều chuyện, không phải ngồi lê đôi mách, nhưng mà cô khó giữ chuyện lâu dài lắm.

Chu Thất Thất nói :

- Phải rồi, tôi là người ngay thẳng, thấy sao nói vậy chứ không phải quanh co co, âm mưu này âm mưu nọ như các người đâu, nhưng...

Nàng dụi dụi mắt :

- Các người không nói thì thôi, sao các người lại còn khinh lờn tôi ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Chẳng qua là sau khi uống rượu nhiều rồi tôi đâm ra cao hứng, đùa với cô chút chơi chứ đâu có ý khinh lờn chi cô, cô giận dữ mà chi !

Chu Thất Thất gần gần :

- Hừ, cao hứng đùa chơi... Hừ, anh có biết vừa rồi tôi lo sợ cho anh như thế nào không ? Tôi liều mạng xông vào đây để cứu anh, anh biết không hả ?

Hùng Miêu Nhi sưng sốt cúi đầu. Câu nói và thái độ của nàng làm hần cảm kích

Chu Thất Thất nói tiếp :

- Tôi biết các anh là kẻ thông minh, các anh cho tôi là đồ ngu, thế nhưng các anh có biết mỗi việc làm, mỗi một cử động của tôi, tôi đã vì ai không ? Chẳng lẽ tôi chỉ vì tôi ?

Trầm Lăng, Vương Lân Hoa nhìn nhau im lặng.

Chu Thất Thất cười nhạt :

- Các người thông minh, các người cho rằng làm như thế căn bản không có gì quan hệ, bất quá cũng chỉ chọc cho tôi tức rồi cười chơi vậy thôi. Sự việc qua rồi, các người ha hả miệng cười cho đã thế thôi. Các người thông minh như thế phải không ?

Và nàng nghiêng răng cố không cho chảy nước mắt :

- Các người thông minh, chẳng lẽ các người không thấy làm như thế là làm tổn thương cho nhiệt tình của tôi không ? Nhưng tại sao các người lại làm cho tôi khổ tâm như thế này chứ ?

Trầm Lăng đằng hắng :

- Kỳ thực thì cũng...

Chu Thất Thất hét lên :

- Câm lại, tôi không nghe anh nói nữa. Tôi không thèm nghe các anh nữa... Từ rày tôi cũng không thèm ngó mặt các anh nữa...

Chân nàng thụt lần ra cửa, miệng thì nói :

- Bây giờ, tôi sẽ đi, vĩnh viễn tôi không bao giờ trở lại nữa. Ai theo cản trở tôi, tôi sẽ chết trước mặt người đó !

Dứt lời, nàng quay mình chạy thẳng không thèm ngó lại.

Hùng Miêu Nhi hết hồn kêu giật ngược :

- Chu cô nương, Chu cô nương...

Và hần đứng dậy muốn chạy theo, nhưng Trầm Lăng đã với tay kéo lại.

Hùng Miêu Nhi quýnh lên :

- Anh... để cho nàng đi sao ?

Trầm Lăng thở dài :

- Không để cho đi thì làm cách nào bây giờ ? Tính như lửa của nàng ai có thể cản nàng được ? Vả lại nàng đã nói là làm cho kỳ được, bây giờ anh mà đuổi theo, nàng dám chết trước mặt anh thật cho mà xem.

Hùng Miêu Nhi nói :

- Nhưng... tính tình nàng như thế, để đi một mình sẽ gặp tai họa nữa !

Trầm Lăng mỉm cười :

- Hùng huynh an tâm, nàng không đi xa đâu !

Hùng Miêu Nhi cau mặt :

- Không đi xa ? Sao vậy ?

Trầm Lăng nói :

- Vì trong lòng nàng còn có nghi vấn. Mà nếu chưa hỏi được rõ ràng thì nàng sẽ không đi đâu. Vừa rồi vì giận quá nên nàng quên hỏi, nhưng khi nhớ lại nhất định sẽ trở về hỏi cho được mới nghe.

Vương lân Hoa cười nói :

- Trầm biết nàng hơn ai hết, có lẽ chuyện đó chắc chắn sẽ diễn ra như thế !

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu :

- Sẽ diễn ra như thế... cũng mong rằng sẽ diễn ra như thế !...

Đêm đã về khuya, tuyết càng lúc rơi càng nặng.

Chu Thất Thất chạy riết, chạy không ngó lại.

Không biết bao lâu, chợt thấy một vách thành đứng sừng sững ngay trước mặt, nàng mới biết rằng mình đã chạy đến chân thành.

Cửa thành đóng chặt.

Chu Thất Thất đứng lại, nàng thở gấp như không kịp với nhịp tim và từ từ quỵ xuống mệt rũ.

Nàng không gượng đứng dậy mà lại phục luôn dưới chân thành cất tiếng khóc thê thiết.

Cũng không biết khóc như thế bao lâu, tiếng khóc của nàng xuyên vào đêm khuya tịch mịch, dội đi xa lắm. Những kẻ tuần thành có lẽ đã gục đầu bên bầu rượu, nếu không thì họ sẽ nghe và đã đến rồi.

Nhưng cho dầu họ có đến hỏi han, nàng cũng không cần.

Trong lúc đó nàng đã ném bỏ ra ngoài tất cả để mà sống trọn vẹn với nội tâm. Một nội tâm bức tức, tủi cực hờn mát của nàng.

Lúc ở nhà, nàng là vị thiên kim tiểu thư, nàng là công chúa của đám gia nhân, môn hạ, là đứa em cưng của đám anh chị, là cục ngọc của cha mẹ nàng.

Tất cả sủng ái nuông chiều, đã tạo cho nàng một tâm hồn vừa cả giận vừa yếu đuối

Nhưng khi ra ngoài, nàng cảm thấy thế giới là cả một sự lạnh nhạt tàn bạo, nàng cảm thấy không ai lo lắng cho nàng, không ai thương xót cho nàng.

Đột nhiên, đối với xã hội, đối với mọi người nàng sinh ra ác cảm, hằn học.

Có lúc nàng cảm nghe lòng mình nguội lạnh, chán nản, thất vọng. Lòng nàng hướng về tổ ấm gia đình.

Gió càng lạnh, tuyết càng rơi. Chu Thất Thất rùng mình.

Nàng chợt nhớ đến một việc định hỏi mà rồi quên, đến bây giờ mới sực nhớ lại.

Vương lão phu nhân _ tạm gọi là như thế, vì Vương Lâm Hoa xưng mẹ, xưng con _ người đàn bà đẹp ấy sau khi nói chuyện với Trầm Lăng rồi bỏ đi đâu ? Vô tình hay cố ý ? Có việc gì trong vấn đề này không ?

Thiết Hoá Hạc có mặt tại toà lâu với Trầm Lăng, còn bọn Dương Thiên Lý, Triển Anh Tông đi đâu ? Họ có được thả ra không ? Nếu có thả ra thì tại sao không họp mặt nơi đó ?

Và Vương lão phu nhân đã từng đến ngôi cổ mộ thì việc Hoả Hải Nhi mất tích có liên hệ gì không ?

Nếu có thì bà ta mang Hoả Hải Nhi đi đâu ?

Đao nhiều sự việc cùng nghĩ ra một lúc, nhất là sự an nguy của Hoả Hải Nhi làm cho nàng bồn chồn lo lắng.

Những cái gì thất vọng chán nản làm cho lòng nàng nguội lạnh, bây giờ chợt như được hâm nóng lại.

Nàng đứng xống dậy, do dự một lúc rồi quay đầu chạy trở lại. Trước mặt, nàng như thấy nụ cười của Trầm Lăng. Nụ cười như nói. Tôi biết cô sẽ trở lại mà !...

- - - Vietkiem.com - - -